

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 282

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 31 iulie 1998

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 73 din 5 mai 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 234 alin. 2 din Decretul nr. 337/1981 privind aprobarea Regulamentului vamal	1-2	Decizia nr. 93 din 25 iunie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 ⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă	5-7
Decizia nr. 89 din 25 iunie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 2, pct. 3 alin. 2 și 3, pct. 4 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995	3-5	Decizia nr. 94 din 25 iunie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 756/1994 privind mărfurile exceptate de la plata taxelor vamale de import în temeiul prevederilor Legii nr. 83/1993, modificată	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 73 din 5 mai 1998

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 234 alin. 2 din Decretul nr. 337/1981 privind aprobarea Regulamentului vamal

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Carmen-Daniela Manea — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 234 alin. 2 din Decretul nr. 337/1981 privind aprobarea Regulamentului vamal, invocată de Firas Abdul Wahab Abas în Dosarul nr. 8.884/1997 al Judecătoriai Constanța.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 28 aprilie 1998 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 5 mai 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 octombrie 1997, Judecătoria Constanța a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 234 alin. 2 din Decretul nr. 337/1981, invocată de Firas Abdul Wahab Abas în cauza civilă ce face obiectul Dosarului nr. 8.884/1997 al acestei judecătoriai.

În motivarea excepției se contestă constituționalitatea dispozițiilor legale atacate, în baza cărora, printr-un proces-verbal încheiat de Poliția Port Constanța, s-a dispus confiscarea autoturismului cumpărat, fără autorizația Ministerului Finanțelor, introdus în România în regim temporar. Textul art. 234 alin. 1 din Decretul nr. 337/1981 interzice vânzarea, donarea sau înstrăinarea cu orice titlu ori închirierea autoturismelor, a altor vehicule și a remorcilor acestora, introduse temporar în țară, cu excepția cazurilor în care s-a eliberat o autorizație administrativă, iar alin. 2 dispune că încălcarea acestei dispoziții se constată de organele vamale sau de cele ale Ministerului de Interne și, de asemenea, că, în momentul constatării, autoturismele și remorcile acestora se confiscă.

Autorul excepției consideră că prin această dispoziție se încalcă prevederile art. 41 alin. (8) din Constituție, potrivit cărora „pot fi confiscate, în condițiile legii, doar bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții”, or, faptele prevăzute la art. 234 alin. 1 nu constituie nici infracțiuni, nici contravenții, nefiind prevăzute ca atare prin lege.

Exprimându-și opinia asupra excepției, instanța consideră că măsura confiscării, dispusă în temeiul alin. 2 al art. 234 din Decretul nr. 337/1981, este neconstituțională, având în vedere că art. 1 din Legea nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor definește contravenția ca faptă săvârșită cu vinovăție, care prezintă pericol social mai redus decât infracțiunea și care este prevăzută și sancționată ca atare prin legi, decrete sau alte acte normative. Fapta menționată la art. 234 alin. 1 nu este prevăzută la art. 246–250 din Decretul nr. 337/1981 ca fiind contravenție și, în consecință, consideră instanța, măsura confiscării încalcă prevederile art. 41 alin. (8) din Constituție.

În temeiul art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază, ținând seama și de argumentele autorului excepției de neconstituționalitate, că excepția invocată este întemeiată. În completare, se precizează, ca un argument suplimentar, că prin intrarea în vigoare a noilor reglementări din domeniul vamal — Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României și Hotărârea Guvernului nr. 626/1997 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României — nu este sancționată o faptă de natura celei reținute în sarcina acestuia.

Reglementarea din Decretul nr. 337/1981, care avea ca obiect aprobarea Regulamentului vamal, a fost înlocuită, ca o consecință a intrării în vigoare a Legii nr. 141/1997 privind Codul vamal al României și a regulamentului de aplicare a acestuia.

Art. 234 din Decretul nr. 337/1981 prevede, la alin. 1, obligația obținerii unei autorizări administrative eliberate de organele competente, pentru vânzarea, donarea sau înstrăinarea, cu orice titlu, ori pentru închirierea autoturismelor, a altor autovehicule și a remorcilor acestora, introduse temporar în țară.

Prin alin. 2 al art. 234 se dispune că încălcarea acestei dispoziții se constată de organele vamale sau de cele ale Ministerului de Interne. În momentul constatării, autoturismele și remorcile acestora se confiscă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate invocată de Firas Abdul Wahab Abas în Dosarul nr. 8.884/1997 al Judecătoriei Constanța și constată că dispozițiile art. 234 alin. 2 din Decretul nr. 337/1981 privind aprobarea Regulamentului vamal sunt neconstituționale.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 mai 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Deci, prin aplicarea art. 234 alin. 2, dispoziție atacată ca neconstituțională de autorul excepției, pot fi confiscate bunurile enumerate la alin. 1 al aceluiași articol, pentru săvârșirea unor fapte pe care legea nu le califică nici infracțiuni, nici contravenții.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, prevederile legale atacate, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

În cauză este invocată excepția de neconstituționalitate a unei prevederi cuprinse într-un decret — act de nivelul legii — care nu a fost expres abrogat.

Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția cu care a fost sesizată, în conformitate cu prevederile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 din Legea nr. 47/1992. În temeiul normei juridice atacate, a fost luată măsura administrativă ce face obiectul contestației în Dosarul nr. 8.884/1997 al Judecătoriei Constanța.

Reglementarea cuprinsă în Decretul nr. 337/1981, care avea ca obiect aprobarea Regulamentului vamal, a fost înlocuită cu cea cuprinsă — ca o consecință a intrării în vigoare a Legii nr. 141/1997 privind Codul vamal al României — în regulamentul de aplicare a acestui cod, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 626/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 9 octombrie 1997. Cu toate acestea, Decretul nr. 337/1981 nu a fost expres abrogat.

Curtea constată, în aceste condiții, că textul art. 234 alin. 2 din Decretul nr. 337/1981, prin care se dispune confiscarea anumitor bunuri pentru săvârșirea unor fapte pe care legea nu le califică nici ca fiind infracțiuni și nici ca fiind contravenții, încalcă alin. (8) coroborat cu alin. (7) ale art. 41 din Constituție, urmând ca excepția de neconstituționalitate să fie admisă.

Deosebit de aceasta, Curtea reține că în reglementarea dată prin Regulamentul de aplicare a Codului vamal (1997) „vehiculele de folosință personală, admise temporar în România, pot fi vândute, închiriate, împrumutate sau date în comodat altor persoane, numai după achitarea taxelor vamale și a altor drepturi de import”. Așadar condiția autorizării administrative prevăzute la art. 234 din Decretul nr. 337/1981 nu a fost preluată în actul normativ modificator.

Magistrat-asistent,

Carmen-Daniela Manea

Pentru că magistratul-asistent Carmen-Daniela Manea se află în incapacitate temporară de muncă, în temeiul art. 261 din Codul de procedură civilă, în locul său semnează

Magistrat-asistent șef,

Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 89

din 25 iunie 1998

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor
art. IV pct. 2, pct. 3 alin. 2 și 3, pct. 4 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994
privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici,
aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995**

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Carmen-Daniela Manea — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 2, pct. 3 alin. 2 și 3, pct. 4 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995. Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Raguse Strater Servicii și Producție” — S.R.L. în Dosarul nr. 2.743/1997 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 16 iunie 1998, fiind consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 25 iunie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierile din datele de 13 și 20 iunie 1997, pronunțate de Tribunalul Cluj — Secția civilă în Dosarul nr. 2.743/1997, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 2, pct. 3 alin. 2 și 3, pct. 4 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995, invocată de Societatea Comercială „Raguse Strater Servicii și Producție” — S.R.L. într-un litigiu privind o plângere împotriva contravenției aplicate acestei societăți comerciale pentru încălcarea obligației de repatriere a valutei.

Prin excepția invocată se susțin următoarele:

— prevederile Ordonanței Guvernului nr. 18/1994 nu pot fi aplicate de sine stătător, ci numai prin completare cu Instrucțiunile Băncii Naționale a României nr. I/15.086/1995, care nu au fost publicate, creându-se astfel o situație „paradoxală, în sensul că un act normativ cu forță juridică superioară să fie dependent, în aplicarea lui, de o normă internă a unei instituții de stat”, conferind astfel acestei instituții facultatea „de a stabili ea însăși reperele pentru aplicarea dispozițiilor legale respective și, totodată, de a cenzura, pe această cale, voința legiuitorului”;

— prevederile care fac obiectul excepției sunt contrare principiului constituțional al libertății comerțului, precum și faptului că o lege națională nu poate stabili când debitorii externi sunt obligați să-și plătească datoriile, întrucât o asemenea lege se aplică numai pe teritoriul național. În acest

sens, se apreciază că, prin prevederile ordonanței, sunt sancționați „subiecții de drept naționali pentru neîndeplinirea obligațiilor contractualmente asumate de către partenerii lor din străinătate”, ceea ce se consideră că reprezintă o primă „de încurajare pentru străini în neexecutarea angajamentelor juridice asumate față de români”.

De asemenea, se consideră că Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, instituind obligația pentru români de a repatria valuta într-un anumit termen și sancționându-i pentru nerespectarea acestei obligații, încalcă prevederile art. 53 alin. (2) și (3) din Constituție, potrivit cărora „sistemul legal de impunere trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale” și sunt interzise „orice alte prestații în afara celor stabilite prin lege în situații excepționale”.

Întrucât Încheierea de sesizare din 20 iunie 1997 nu cuprindea opinia instanței, potrivit art. 19 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 12 noiembrie 1997, s-a solicitat acesteia să completeze această încheiere și să transmită dosarul cauzei.

Instanța, conformându-se acestei solicitări, a trimis Curții atât încheierea modificată, cât și dosarul cauzei.

Din analiza actelor dosarului rezultă următoarele:

— așa cum se prevede în Încheierea din 13 iunie 1997, excepția invocată se referă la art. IV pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, care, de altfel, constituia unul dintre temeiurile legale ale contravenției;

— prin Încheierea din 20 iunie 1997, așa cum a fost completată, instanța își exprimă opinia cu privire la prevederile art. IV pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, iar autorul excepției, potrivit concluziilor scrise la care aceasta face referire, precizează că excepția vizează atât Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, în ansamblul său, cât și, în mod special, prevederile art. IV pct. 2, pct. 3 alin. 2 și 3 și pct. 4 din ordonanța sus-menționată.

Exprimându-și opinia asupra excepției invocate, instanța de judecată consideră, în esență, că prevederile art. IV pct. 7 sunt neconstituționale, întrucât modifică cuantumul amenzilor contravenționale printr-o reglementare specială, care nu are caracterul unei legi-cadru, cum sunt Legea nr. 32/1968 și Ordonanța Guvernului nr. 55/1994, deci apreciază că neconstituționalitatea ar rezulta din faptul că printr-o lege specială nu se poate modifica o prevedere a unei legi-cadru. De asemenea, în susținerea acestui punct de vedere, se arată că prevederile art. IV pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 consacră implicit conceptul de contravenție continuată, „teză penalistă asupra contravenției, de natură să o mute pe aceasta din sfera dreptului administrativ în cea a dreptului penal”.

Pentru soluționarea cauzei s-au solicitat, în conformitate cu art. 24 din Legea nr. 47/1992, republicată, punctele de

vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului și, în temeiul art. 5 din aceeași lege, opinia Băncii Naționale a României.

În punctul de vedere al Guvernului se arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată pentru următoarele motive:

— instrucțiunile Băncii Naționale a României la care se referă autorul excepției „nu sunt o normă internă, cum susține acesta, ci au fost adoptate în temeiul art. V din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 și publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995“;

— abilitarea prin ordonanță a unei autorități publice de a emite instrucțiuni de aplicare nu poate fi interpretată ca o modalitate „de cenzurare a voinței legiuitorului“, cât timp aceasta se face în temeiul legii și, în orice caz, nu are nici o legătură cu constituționalitatea dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 18/1994, întrucât un act de aplicare nu face parte integrantă din norma supraordonată pe baza căreia acest act a fost emis;

— invocarea prin excepție a art. 107 alin. (2)–(4) din Constituție este irelevantă, întrucât Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 s-a emis cu respectarea acestor prevederi;

— invocarea art. 53 alin. (2) și (3) din Constituție nu are legătură cu prevederile ce fac obiectul ordonanței, care, în nici un fel, nu privesc așezarea justă a sarcinilor fiscale, a sistemului legal de impunere sau alte prestații legate de contribuția cetățenilor la cheltuielile publice;

— în privința art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, pentru negarea legitimității constituționale a prevederilor ce fac obiectul excepției, se arată că susținerea este nefondată, deoarece, pe de o parte, activitatea de comerț exterior a agenților economici se desfășoară pe baza autonomiei lor juridice, iar, pe de altă parte, este necesar ca această activitate să fie în concordanță cu interesul național, dat fiind că „nici economia de piață și nici libertatea comerțului nu justifică încălcarea obligației de repatriere a valutei și a termenului legal maxim de repatriere“, iar în legătură cu susținerea că, prin Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, s-ar institui „răspunderea cetățenilor români pentru nerespectarea obligațiilor contractuale asumate de către partenerii lor din străinătate“, se arată că aceste aspecte sunt de competența instanței judecătorești care va trebui să aprecieze culpa agentului economic, spre a putea reține că fapta sa constituie o contravenție. Se arată, totodată, că acest motiv a fost analizat de Curtea Constituțională în Decizia nr. 274 din 26 iunie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 4 februarie 1998.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

Banca Națională a României — Direcția juridică arată că prevederile Ordonanței Guvernului nr. 18/1994, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995, sunt constituționale.

De asemenea, arată că stabilirea unor termene maxime de repatriere a valutei ține de disciplina financiară, care este un atribut al statului ori al autorității monetare, fără ca aceasta să altereze legile economiei de piață ori ale comerțului liber. Instituirea unor reguli pentru consolidarea regimului valutar în vigoare și pentru întărirea disciplinei financiare, privind disponibilitățile în conturi valutare, este necesară spre a se asigura plata obligațiilor externe ale economiei și, în ultimă analiză, funcționarea economiei de piață.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, opinia Băncii Naționale a României — Direcția juridică, precum și dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 și următoarele din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Întrucât din cele două încheieri ale instanței de judecată rezultă că a fost contestată legitimitatea constituțională a prevederilor art. IV pct. 7 și ale art. IV pct. 2, pct. 3 alin. 2 și 3 și pct. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, Curtea urmează a se pronunța asupra tuturor acestor prevederi legale. În ceea ce privește Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 în ansamblul său, este de reținut că, prin însăși excepția ridicată, nu s-au contestat alte aspecte decât cele de la articolele respective, astfel încât Curtea nu a fost sesizată, în fond, decât în legătură cu constituționalitatea acestor dispoziții, nu și cu a celorlalte prevederi din ordonanță.

Principalul motiv de neconstituționalitate invocat este legat de prevederile art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, privind libertatea comerțului, text potrivit căruia statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

În privința obligației de repatriere a valutei, prevăzută de art. IV pct. 2, pct. 3 alin. 2 și 3 și pct. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995, apreciată ca fiind neconstituțională în raport cu prevederile art. 134 alin. (2) din Constituție, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 15 din 28 ianuarie 1997, rămasă definitivă prin Decizia nr. 149 din 3 iunie 1997, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 24 septembrie 1997, prin Decizia nr. 16 din 28 ianuarie 1997, rămasă definitivă prin Decizia nr. 116 din 21 mai 1997, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 28 octombrie 1997, și prin Decizia nr. 64 din 14 aprilie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 16 iunie 1998, a statuat că această obligație nu este contrară libertății comerțului și principiilor economiei de piață, potrivit prevederilor lit. b) a aceluiași articol statul având obligația de a asigura protejarea intereselor naționale în activitatea financiară și valutară.

Nu există motive care să justifice îndepărtarea Curții de la această practică.

În ceea ce privește critica făcută prin excepție în legătură cu pretinsa încălcare a prevederilor art. 53 alin. (2) și (3) din Constituție, care prevăd o justă așezare a sarcinilor fiscale prin sistemul legal de impuneri, precum și interzicerea oricăror alte prestații, în afara celor stabilite prin lege, în situații excepționale, se constată că aceste prevederi nu au nici o legătură cu obligația de repatriere a valutei și cu sancțiunile stabilite de lege pentru încălcarea acestei obligații.

Contribuțiile financiare care fac obiectul art. 53 din Constituție nu au și nici nu pot să aibă semnificația unei sancțiuni, pe când contravențiile instituite prin Ordonanța

Guvernului nr. 18/1994, ca și, în general, orice alte contravenții sunt consecințe ale încălcării unor obligații legale, făcând parte din sfera dreptului sancționator și, deci, sunt complet diferite de impozitele și taxele datorate de cetățeni pentru susținerea cheltuielilor publice.

În legătură cu susținerea autorului excepției, în sensul că neplata valutei de către partenerul extern nu-i poate fi imputabilă, astfel cum s-a arătat în Decizia nr. 16/1997 sus-menționată, aceste aspecte „privesc litigiul din fața instanței judecătorești, nu constituționalitatea prevederilor legale ce fac obiectul excepției”, întrucât instanța, cenzurând legalitatea contravenției aplicate, va trebui să aprecieze și asupra caracterului culpabil al societății comerciale în cauză.

În legătură cu opinia instanței legate de corelația dintre o lege-cadru și o lege specială sau de concepția legiuitorului

referitoare la sancțiunea contravențională, se reține că aceste aspecte nu sunt de constituționalitate, intrând în sfera de competență exclusivă a autorității legiuitoare. Deoarece, atâta timp cât nu înfrânge o normă constituțională, concepția legiuitorului legată de corelarea și sistematizarea legislației este, exclusiv, expresia politicii sale legislative și nu intră în sfera controlului constituționalității legii. În acest sens, prin Decizia nr. 38 din 5 aprilie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 24 noiembrie 1995, s-a statuat că în exercitarea controlului Curtea este competentă să se pronunțe doar asupra compatibilității legilor și ordonanțelor cu Constituția, coordonarea legislației în vigoare fiind de competența autorităților legiuitoare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 2, pct. 3 alin. 2 și 3, pct. 4 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,

Carmen-Daniela Manea

Întrucât magistratul-asistent Carmen-Daniela Manea se află în incapacitate temporară de muncă, în temeiul art. 261 din Codul de procedură civilă, în locul său semnează

Magistrat-asistent șef,

Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 93

din 25 iunie 1998

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, invocată de Parchetul de pe lângă Curtea Supremă

de Justiție, Mateescu Răzvan, Mateescu Sabina și Bălănescu Irina în Dosarul nr. 717/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 16 mai 1998, în prezența reprezentantului Prefecturii Județului Mehedinți, a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 25 iunie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 20 martie 1998, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, ridicată de Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, Mateescu Răzvan, Mateescu Sabina și Bălănescu Irina.

În motivarea excepției Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție susține că dispozițiile atacate contravin prevederilor art. 128 și 130 din Constituție, întrucât din moment ce declararea recursului în anulare constituie o prerogativă ce aparține exclusiv procurorului general, ca reprezentant al Ministerului Public, este firesc ca retragerea acestei căi extraordinare de atac de către inițiatorul ei, conform art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, să reprezinte un exercițiu al acelorași atribuții, la îndemâna aceluiași subiect calificat, cu efect de stingere a litigiului respectiv. Prevederea atacată este neconstituțională, deoarece transferă în competența părților litigante atribuții care, potrivit art. 130 din Constituție, constituie apanajul exclusiv al Ministerului Public și se execută prin procurorii constituți în parchete, încălcându-se astfel ordinea de drept.

Prin excepția invocată, Mateescu Răzvan, Mateescu Sabina și Bălănescu Irina apreciază că art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă este neconstituțional, fără a preciza însă dispozițiile constituționale încălcate. În motivare se susține că textul încalcă, pe de o parte, principiile autorității lucrului judecat și al stabilității raporturilor juridice, iar pe de altă parte, creează, indirect, o cale de atac neprevăzută de lege și aflată la îndemâna discreționară a părții.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată nu este întemeiată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece cu privire la dispozițiile art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive care, potrivit art. 25 din Legea nr. 47/1992 și art. 145 alin. (2) din Constituție, sunt obligatorii și produc efecte numai pentru viitor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate invocată.

Potrivit art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, „Până la închiderea dezbaterilor procurorul general își

poate retrage motivat recursul în anulare. În acest caz, părțile din proces pot cere continuarea judecării”.

Acest text a fost atacat integral, de mai multe ori, prin excepția de neconstituționalitate, Curtea pronunțându-se, pentru prima oară, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, în sensul că dispozițiile sale sunt constituționale. În considerentele acestei decizii s-a reținut că „Art. 330⁴ din Codul de procedură civilă arată condițiile în care procurorul general își poate retrage recursul în anulare și consacră, totodată, dreptul părților din proces de a stăruii pentru continuarea judecării. Or, prin aceste prevederi nu poate fi pusă în discuție nici o situație conflictuală cu dispozițiile Constituției”. Decizia nu a fost atacată cu recurs în ceea ce privește dispozițiile art. 330⁴, astfel că ea a rămas definitivă.

Faptul că întregul text a fost declarat constituțional nu a împiedicat părțile, în alte cauze, să invoce excepția de neconstituționalitate a aceluiași text, Curtea menținând, prin deciziile pronunțate, aceeași soluție de constituționalitate, întrucât nu au intervenit elemente noi care să facă necesară reconsiderarea practicii.

Cu privire la dispozițiile art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat și prin deciziile nr. 67 și nr. 68 din 16 aprilie 1998, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 26 mai 1998, respingând această excepție. Pentru a se pronunța această soluție s-a reținut, în esență, că textele care reglementează recursul în anulare, inclusiv art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, nu contravin art. 125 și 128 din Constituție, deoarece faptul că o cale de atac, ce se poate exercita numai de către procurorul general, este continuată, în caz de renunțare a acestuia, la cererea uneia dintre părți, nu este o problemă de constituționalitate, ci de opțiune legislativă ce nu poate fi cenzurată de justiția constituțională. S-a reținut, de asemenea, că posibilitatea părții interesate de a cere continuarea judecării recursului în anulare, în cazul în care procurorul general l-a retras, nu contravine nici unei prevederi constituționale, deoarece art. 128 și 130 din Constituție nu sunt afectate, iar exercitarea recursului în anulare s-a făcut în condițiile legii și partea nu va putea susține un alt motiv decât cel invocat de procurorul general, dar desigur în lumina intereselor sale.

Criticile formulate de Mateescu Răzvan, Mateescu Sabina și Bălănescu Irina cu privire la dispozițiile art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, în sensul că încalcă principiile autorității lucrului judecat și stabilității raporturilor juridice, nu reprezintă, în sensul constituțional al termenului, o excepție de neconstituționalitate. Acestea nu sunt principii constituționale, iar părțile nu indică nici o prevedere din Constituție căreia textul atacat i-ar contraveni. Instanța de contencios constituțional nu este în măsură să se substituie părții cu privire la invocarea unor motive de neconstituționalitate, deoarece ar exercita astfel un control din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu prevederile art. 144 lit. c) din Constituție și cu cele cuprinse în Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, invocată de Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, Mateescu Răzvan, Mateescu Sabina și Bălănescu Irina în Dosarul nr. 717/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 94 din 25 iunie 1998

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 756/1994 privind mărfurile exceptate de la plata taxelor vamale de import în temeiul prevederilor Legii nr. 83/1993, modificată

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 756/1994, invocată de Societatea Comercială „Avicola” — S.A. Codlea în Dosarul nr. 300/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 16 iunie 1998, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 25 iunie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 ianuarie 1998, Curtea Supremă de Justiție — Secția de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 756/1994, invocată de Societatea Comercială „Avicola” — S.A. Codlea în Dosarul nr. 300/1997 al acestei instanțe.

În motivarea excepției se susține că „Hotărârea Guvernului nr. 756/1994 contravine prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, prin dispoziția de aplicare retroactivă”.

Exprimându-și opinia asupra excepției, instanța de judecată apreciază că dispozițiile art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 756/1994 sunt constituționale.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate, Curtea a solicitat, în conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se arată că, potrivit art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, instanța putea să respingă o asemenea excepție printr-o încheiere motivată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională. Se apreciază că excepția este inadmisibilă, întrucât nu se referă la prevederile unei legi sau ordonanțe, ci la o hotărâre a Guvernului, care, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, nu poate constitui obiectul contenciosului constituțional, în acest sens fiind și practica Curții Constituționale. Se precizează, de asemenea, că prin Decizia nr. 24 din 5 martie 1996 Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 756/1994.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 24 din 5 martie 1996, definitivă prin nerecurare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 9 mai 1996, Curtea s-a pronunțat asupra excepției de neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 756/1994, respingând-o ca vădit nefondată. Pentru a pronunța această soluție Curtea a reținut, în esență, că atribuțiile Curții Constituționale sunt expres și limitativ pre-

văzute la art. 144 lit. c) din Constituție, hotărârile Guvernului putând fi atacate numai în fața instanțelor judecătorești, pe calea contenciosului administrativ.

Art. 144 din legea fundamentală, în care sunt enumerate atribuțiile Curții, la lit. c) prevede, într-adevăr, că aceasta hotărăște asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și ordonanțelor, dispoziție preluată și de art. 23 din Legea

nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Aceste dispoziții sunt de strictă interpretare.

Actul atacat de autoarea excepției nu face parte din categoria celor care pot face obiectul controlului de constituționalitate în sensul art. 144 lit. c) din Constituție, astfel că excepția urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, avându-se în vedere și practica jurisdicțională a Curții Constituționale în materie.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 756/1994 privind mărfurile exceptate de la plata taxelor vamale de import în temeiul prevederilor Legii nr. 83/1993, modificată, invocată de Societatea Comercială „Avicola” — S.A. Codlea în Dosarul nr. 300/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.